

[Svend E. Johansen.]

en grundig og upartisk Undersøgelse; men i Realiteten stiller denne Form Klageren ringere. Tjenestemandsførhør betyder, at den Tjenestemand, der skal forhøres, kan møde med sin Bisidder, at han kan overvære Forhørene og kan kontrollere Modpartens Fremstilling. En politimæssig Undersøgelse betyder, at Klageren er afskaaret fra at faa Kendskab til Modpartens Forklaring, og at de afhørte Personer i den Sag, der behandles, ikke udtaler sig under Vidneansvar — med andre Ord en væsentlig Forskydning i Klagerens Disfavør og i dette Tilfælde en unfair Behandling, da der udtrykkeligt var lovet Klageren, Assistent Hansen, et Tjenestemandsførhør.

Jeg sagde, at Sagen har Interesse for mange forskellige Grupper inden for vort Folk, og den har i allerhøjeste Grad Interesse for dette Tings Medlemmer, for alle Rigsdagsmænd, fordi den er et udmærket Eksempel paa de Hindringer, Administrationen lægger den Rigsdagsmand i Vejen, der ønsker Oplysninger om et offentligt Anliggende. Her i Tinget kan vi, som jeg allerede har udtalt det, afeske en Minister en Erklæring. Han har det officielle, det formelle Ansvar for sit Ministeriums Gøren og Laden, men reelt er han i Virkeligheden uansvarlig, fordi han kun faar det at vide, som hans Embedsmænd fortæller ham. (*Indenrigsministeren* [Bertel Dahlgaard]: Hvad for noget Vrovl!). Jeg tror, at Indenrigsministeren skal vente med sine smaa Bemærkninger til, hvad jeg siger, indtil jeg er færdig, for ellers kunde det være, at han fortrød sine Afbrydelser. Vi havde et udmærket Eksempel netop paa denne Side af Sagen, da jeg rejste Forespørgselen med Hensyn til De danske Statsbaner.

Mit Arbejde med den Sag, jeg i Dag fremlægger her, begyndte den 29. December 1938 og varede til 29. April 1939, og i den Tid roterede jeg ustandselig mellem Polit, Magistrat og Justitsministerium. Fra Rigsadvokaten til ledende Politadvokat over Opdagelsespolitiets Chef havnede jeg hos Politimesteren i Roskilde, derfra til Borgmesteren for Magistratens 2den Afdeling og retur til Politimesteren i Roskilde. Igen tilbage til Rigsadvokaten, Omstigning til Statsadvokaten og retur, til jeg endelig havnede i Justitsministeriet, hvor jeg troede, jeg havde fundet blivende Sted. Men nej, derfra til Magistraten „og tilbavs igen“, og saa Turen en Gang til. Saa naaede jeg endelig Resultatet: at staa ved mit Udgangspunkt, nemlig uden Sagens Akter, uden en eneste konkret Oplysning om Politi-

undersøgelsens Faser, og dér staar jeg den Dag i Dag, og jeg kan ikke rette nogen Tak til Indenrigsministeren for, at han har hjulpet mig ud over dette Staasted.

Jeg vil gerne over for det høje Ting, fordi, som jeg nævnte før, det har Interesse for Rigsdagens Medlemmer, der jo da som Regel beskæftiger sig med offentlige Anliggender, citere et Par Linier af nogle Skrivelser, jeg har modtaget.

Der er en Skrivelse fra Justitsministeriet af 14. Februar 1939, hvor man bl. a. skriver til mig:

„Der er derefter foretaget en politimæssig Undersøgelse, som ikke alene har omfattet Spørgsmaalet om, hvorvidt der forelaa Overtrædelse af Straffebestemmelser, men ogsaa i nogen Grad de fremsatte Klager over rent tjenstlige Forhold.“
Længere nede i samme Skrivelse siger man saa:

„Foranlediget heraf skal man meddele, at Justitsministeriet for sit Vedkommende intet har at erindre imod, at De faar Lejlighed til at gøre Dem bekendt med Sagens Akter, men under Hensyn til, at Sagen, som foran anført, for en væsentlig Del er en Undersøgelse af ikke-strafferetlig Karakter vedrørende en kommunal Institutions administrative Forhold, skal man dog henstille, at De forinden retter Henvendelse til Københavns Magistrat og forhandler med denne om Spørgsmaalet.“

I Begyndelsen af Brevet har man „i nogen Grad“ undersøgt de fremsatte Klager over rent tjenstlige Forhold. I Slutningen af Brevet har man „i væsentlig Grad“ koncentreret sig om de ikke-strafferetlige Forhold. Det er en noget ejendommelig Udvikling, en Sag kan faa i Løbet af ganske faa Linier.

Min Forhandling med Magistraten refererede jeg til Justitsministeriet, der den 22. Februar 1939 skrev til Magistraten og refererede mit Referat og bad om en Udtalelse. Denne Udtalelse kom fra Magistraten den 26. April, altsaa over 2 Maaneder efter, at Justitsministeriet havde spurgt, og i denne Skrivelse fra Magistraten til Justitsministeriet staar der, at Sagen af Overborgmesteren har været forelagt den samlede Magistrat, som i sit Møde den 24. Februar 1939 — Skrivelsen er afsendt den 26. April, altsaa over 2 Maaneder, efter at Magistratens Møde har været afholdt — har vedtaget at udtale, at saafremt Folkettinget ønskede Akterne udleveret, har Magistraten intet at erindre derimod, hvorimod man finder det betænkeligt at stille disse